

РЕШЕНИЕ

№ 16993

гр. София, 04.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 02.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4670** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186 ал.4 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс. Образувано е по жалба на „КАР УОШ ПАРТНЕРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Я. К., срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С3243-0161779/13.08.2024 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С., Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която по отношение на жалбоподателя и на основание чл. 186 ал.1 т.1 б.“а“ и чл.187 ал.1 от ЗДДС е постановено „запечатване на търговски обект“ и „забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни, относно обект - автомивка, находяща се в [населено място], [улица]УПИ IX ЗА КОО, кв.21 М НПЗ С..

Твърди се незаконосъобразност на оспореният акт поради липса на извършено нарушение по същество - служителят на търговския обект е маркирал няколко продажби на жетони в един фискален бон на обща стойност 10 лева. Поддържа се, че е допуснато нарушение на чл.26 от АПК при издаване на акта и не е предоставена възможност за даване на становище преди постановяването му, съобразно изискването на чл.34 ал.3 АПК. Успоредно с това се твърди, че административния орган не е взел предвид всички факти и обстоятелства необходими за изясняване на спора. Изтъква се, че изложените мотиви към заповедта са общи, бланкетни и не обосновават реалната необходимост от прилагане на мярката. Оспорва се и определеният срок на действие на мярката. Счита се, че е налице маловажност на случая. Изразява се становище за несъразмерност на мярката с преследваната цел – посочва се, че наложената имуществена санкция на дружеството в размер на 1 300 лв. е достатъчно висока сама по себе си, за да постигне

всички преследвани законови цели и допълнително наложеното запечатване на търговският обект се явява явно несъразмерно. В тази връзка се позовава и на решение на СЕС по дело C-97/21 MV-98.

С оглед изложеното, жалбоподателят иска отмяна на оспорваният акт.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи, аналогични с тези, изложени в оспорваният акт.

Съгласно чл.186 ал.4 от ЗДДС обжалването на заповедите за прилагане на принудителна административна мярка по ал.1 се извършва по реда на АПК.

В съответствие с предмета на проверка, съдът установи и приема, че процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка, настоящият състав установи и приема:

С оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С3243-0161779/13.08.2024 г., началник отдел „Оперативни дейности“ С., главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, на основание чл. 186, ал.1, т.1 б.“а“ и чл.187 ал.1 от ЗДДС е постановил „запечатване на търговски обект“ и „забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни, относно обект - автомивка, находящ се в [населено място], [улица]УПИ 9 ЗА КОО, кв.21 М НПЗ С..

От фактическа страна е посочено, че на 15.07.2024 г. от 14:11 ч. е извършена проверка на посоченият обект, в рамките на която е извършена контролна покупка на 1 бр. жетон за автомивка на стойност 2 лева, за което е прието плащане в брой за сметка на дружеството от служител на последното без да е издаден фискален бон от наличното и функциониращо в обекта фискално устройство. Посочено е още, че след легитимация на проверяващите е отпечатан КЛЕН за дата 15.07.2024 г., от който е видно, че описаната продажба не е регистрирана чрез издадена фискална касова бележка или друг документ удостоверяващ продажбата.

За посочените обстоятелства е съставен Протокол за извършена проверка, приложен по делото.

На тази база е прието, че дружеството не е спазило реда и начина за издаване съответен документ за продажба, издаден по установеният ред, което съответства на изискването на чл.186 ал.1 т.1 б.“а“ от ЗДДС. За нарушението е издадено НП, с което е наложена имуществена санкция в размер на 1 300 лв.

С оспорената заповед е наложено запечатване на търговския обект и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

Във връзка с определения срок на действие на мярката, административният орган е посочил, че охраняваното обществено отношение е значимо и нормативно регулирано. Издаването на касова бележка е нормативно задължение на субектите, управляващи търговски обекти, обусловено със задължението то да бъде извършено едновременно с приемане на плащането, като неспазването му води винаги до неблагоприятни последици за фиска, тъй като не се отчитат приходи от дейността и се стига до данъчно отклонение.

При определяне срока на действие на мярката е съобразен вида дейност и местоположението на обекта – [населено място], [улица]УПИ 9 ЗА КОО, кв.21 М НПЗ С..

Посочено е, че срокът за запечатване е съразмерен с тежестта на извършеното деяние, целената законодателна превенция, както и с необходимото време за създаване нормална организация на работата за отчитане търговския оборот в дейността. Изрично е записано, че целта на мярката е промяна в начина на извършване на дейността в конкретния обект и засилване на контрола от

страна на търговеца, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният – недопускане вреда за фиска.

При така възприетата фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК вр. чл. 186, ал. 4 от ЗДДС и от надлежна страна.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 186, ал. 3 ЗДДС. Със заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. изпълнителният директор на НАП е оправомощил началниците на отдели „Оперативни дейности“ в Дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ към ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка запечатване на обект по чл. 186 ЗДДС.

Обжалваният акт е издаден в предписаните от закона форма и съдържание. Изложени са фактическите и правни основания за налагане на ПАМ. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят отмяна на заповедта. Съгласно чл. 118, ал. 1 от ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Получателят е длъжен да получи фискалния или системния бон и да ги съхранява до напускането на обекта. Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. регламентира, че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги. В разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредбата е посочено, че лицата, задължени да използват фискално устройство, издават фискална касова бележка за всяка продажба, независимо от документирането ѝ с първичен счетоводен документ, с изключение на случаите, когато плащането е по банков път, а ал. 6 на същия член сочи, че фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането. Лицата по чл. 3 са длъжни едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка.

В разглеждания случай, въз основа на приетите по делото писмени доказателства, се установява по несъмнен начин, че за извършената контролна покупка в стопанисвания от жалбоподателя обект не е издадена фискална касова бележка. Не се спори и че в търговския обект е инсталирано и регистрирано касово фискално устройство. В този смисъл не е разколебавасна доказателствената стойност на констативния протокол. Ако в деня и часа на проверката е била издадена фискална касова бележка за продажната цена от 2. 00 лв., то регистрирането на продажбата би могло да се установи от разпечатката от КЛЕН, но няма данни нито за такава стойност, нито за този час. Съгласно чл. 25, ал. 4 и 5 от Наредба № Н-18/2006 г. фискалната касова бележка от ФУ или касовата бележка от ИАСУТД се издават в един екземпляр за клиента. Копие на всяка отпечатана/генерирана в електронен вид бележка се съхранява на контролна лента на електронен носител (КЛЕН). Контролната лента се формира едновременно с издаване на бележката, но без да се отпечатва, като се съхранява на енергонезависим електронен носител при

условията и по реда на тази наредба, уреждащи работа с КЛЕН. По делото беше приобщена разпечатката от КЛЕН, като съдът намира, че с оглед времето на проверката – около 14: 11 ч., не се констатира продажба на стойност 2. 00 лв. От представения заверен отчет на КЛЕН от 15.07.2024 г. (л. 20) се установява, че за извършената продажба не е издаден фискален бон.

Независимо от установеното нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена в несъответствие с целта на закона и при нарушение на принципа на съразмерност, в контекста на тълкуването, дадено от СЕС в решение по дело C-97/21 г.

Настоящият съдебен състав намира, че при тази продължителност на срока (30 дни) се засяга съществено не само правната сфера на адресата на ПАМ и се игнорира целта на закона за защита на обществения интерес чрез налагането на адекватни на нарушението мерки. Спазването на принципа за съразмерност гарантира, че само така не би се засегнал в по-голяма степен от необходимото стопанският оборот, който е източник на приходи за бюджета, включително и с оглед целите на принудителните административни мерки, посочени в ЗАНН, свързани с предотвратяване и преустановяване на административните нарушения и отстраняване на вредните последици от тях и целеният превантивен ефект на мярката.

В хода на административното производство не е установено от нарушението да са произтекли съществени вредни последици за държавния бюджет, налагането на ПАМ за 30 дни, съдът приема, че не би могло да се определи като съразмерно, предвид размера и вида на вредите, които биха настъпили за държавния бюджет в сравнение с тези, които биха настъпили за жалбоподателя, ако управявания от него обект бъде запечатан за срок от 30 дни. Този извод не се променя от факта, че нарушението е повторно за дружеството, тъй като се отчитат конкретните обстоятелства, при които е извършено и ниската стойност на вещите, за които не е издаден фискален бон.

Налагането на процесната ПАМ е несъразмерно и от гледна точка на съставеното за същото нарушение НП и наложената с него санкция - НП № 783180-F778763 (л. 16), с което на дружеството за така извършеното нарушение на чл. 118, ал. 1 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 1 300 лева. Посоченото обстоятелство, с оглед даденото тълкуване от Съда на Европейския съюз (Съда на ЕС) на чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данък върху добавената стойност и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз (Хартата) в решението от 04.05.2023 г. по дело C-97/21, съставлява самостоятелно и напълно достатъчно основание да се приеме, че оспорената заповед е издадена в нарушение на целта на закона, независимо дали от формална страна ПАМ отговаря на изискванията на процесуалния и материалния закон (Решение № 6836 от 23.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 4460/2025 г., VIII отделение). Това е така, тъй като съответствието на ПАМ по чл. 186, ал. 1 ЗДДС с правото на ЕС е разгледано и дадено тълкуване в посоченото решение по преюдициално дело C-97/21 на Съда на ЕС, като диспозитива на решението гласи: „Член 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също изпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка запечатване на търговски обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на

тежестта на разглежданото нарушение.“

Видно и от мотивите на цитираното решение на СЕС, ПАМ като процесната следва да бъде съобразена с изискването да не надхвърля необходимото за постигане на преследваните от закона цели - точки 56 и 57 от решението. ПАМ по чл. 186, ал. 1 ЗДДС е допълнителна тежест, която, преценена с оглед иницираното срещу търговеца административно-наказателно производство, надхвърля тежестта на извършеното нарушение и е в противоречие с изискванията на принципа за пропорционалност (по арг. от точки 56, 57 и 62 от решението на СЕС). Ограничението на основното право по чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС е допустимо, ако е необходимо за постигането на легитимни цели (осигуряване събирането на ДДС). Прилагането на санкционни мерки в областта на ДДС съставлява прилагане на правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата, на членове 2 и 273 от Директива 2006/112/ЕО, тези мерки следва да бъдат съобразени с изискването да не надхвърлят необходимото за постигане на преследваните от законодателството цели. Кумулирането на мярката по чл. 186 от ЗДДС с проведеното административно наказателно производство срещу дружеството-жалбоподател за налагане на имуществена санкция по ЗДДС не зачита правото по чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС, от една страна, а от друга страна - е непропорционално. По гореизложените мотиви настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане, на основание чл. 143, ал. 1 АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски в размер на 450 лв., представляващи платена държавна такса от 50 лв. и 400 лв. адвокатско възнаграждение, платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие (л. 61). Превалутирани съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България, сумата е в общ размер на 230, 08 евро.

Поради това и на основание чл. 172 ал.2 от АПК, Административен съд София -град, I отделение, 46-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ФК-С3243-0161779/13.08.2024 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С., Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП на началник отдел „Оперативни дейности“ С., главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „КАР УОШ ПАРТНЕРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Я. К., сумата от 230, 08 евро, разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в четиринадесет дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: